

Quan la professionalitat està per sobre de les emocions

En els últims 20 anys l'Hospital de Figueres ha estat activat en vuit ocasions per atendre pacients d'incidents de múltiples víctimes

L'Hospital de Figueres

En els últims 20 anys l'Hospital de Figueres ha estat activat en vuit ocasions per atendre pacients d'incidents de múltiples víctimes. Una d'elles va ser la nit del 18 de març de 1997, quan un camió carregat d'ampolles de vidre, destinat a una empresa italiana que fabricava colònia, es va estimar en el revolt de l'N-II abans dels Banys de la Mercè, al terme municipal de Capmany. Amagats entre la càrrega hi viatjaven 16 persones de nacionalitat marroquina que intentaven creuar clandestinament la frontera. L'accident va

provocar 11 morts i sis ferits greus. La doctora Mercè López, cap d'Urgències de la Fundació Salut Empordà (FSE), encara recorda que sortia de guàrdia i "vam començar a sentir sirenes i arribaven ambulàncies i més ambulàncies. De seguida te'n adones que està passant una cosa greu i t'actives gairebé sense adonar-te'n".

Tot fent memòria, el doctor Manel Vicente, el seu antecessor en el càrrec i actual coordinador de Continuitat Assistencial de la FSE, té molt present l'accident que va patir un autocar carregat d'estudiants holandesos que va bolcar a l'AP-7, a l'alçada de Bàscara, el 19 d'octubre del 2009. "Que jo recordi és el que ha tingut una major repercussió assistencial. Vàrem tenir la sort que els fets van passar en un canvi de guàrdia i els efectius sanitaris de dos torns es varen quedar. En aquest cas, fins i tot teníem diferents quiròfans a punt", explica. A l'autobús hi viatjaven 53 estudiants i sis monitors. Un jove hi va perdre la vida i 20 persones més varen resultar ferides, onze de les quals van ser ateses a l'Hospital de Figueres.

Vicente també recorda altres situacions, com la viscuda el dia de l'accident de la barca de l'Oca a l'estany de Banyoles, el 8 d'octubre de 1998, on es van registrar més de 20 morts i desenes de ferits. Recorda que "tot i que al final no vàrem atendre cap pacient d'aquesta tragèdia, ens varen activar i, per tant, ens vàrem preparar per rebre ferits, atendre'ls a quiròfan i ingressar-los a planta. En aquells moments vius una situació de calma tensa. Tothom està pensant en allò que caldrà fer si comencen a arribar les ambulàncies, expectant. És una sensació molt especial".

La infermera Marta Ferrer explica que "el mateix ens va passar en el cas de l'incendi de l'edifici El Sol d'Empuriabrava, el 13 de desembre de 2004. Hi van haver tres víctimes mortals que s'havien tirat pel balcó en veure's atrapades per les flames, però es creia que hi hauria molta més gent afectada pel fum o per les cremades.

Immediatament es va activar el pla i tota la gent es va mobilitzar per atendre ferits de diversa gravetat, finalment, només tres persones van ingressar a urgències. Recordo la sensació d'incertesa, i alhora la ràpida activació de

tothom per tenir tots els serveis a punt". Ferrer va ser una de les persones que es va desplaçar en ambulància fins al mateix lloc del fets i afegeix que "quan tornes, tens aquella sensació d'haver fet tot el que has pogut, d'haver donat el millor de tu. Arribes esgotat físicament i psicològicament i penses que necessaries una setmana per recuperar-te, però l'endemà tornes a la feina assumint el que ha passat, encara que estiguis una mica tocat".

Vicente reconeix que "quan estàs al mig d'una situació d'aquest tipus, no ets prou conscient de tot el què està passant. Atens els pacients un darrere l'altre, com si fos una cadena. Reordenes el servei i distribueixes el personal, però per assumir, personalment, tot allò que has viscut, cal que passin unes hores. Molt sovint no és fins l'endemà que prens consciència del que realment has viscut, fas una reflexió personal i t'adones del desgast emocional que ha comportat".

La infermera Marta Ferrer té la mateixa percepció. Recorda el darrer incendi que va assolir la comarca, el 22 de juliol de 2012: "Van arribar a l'Hospital un parell de persones amb cremades i d'altres afectades pel fum, però sense gravetat. Sí que vàrem viure una calma tensa durant unes quantes hores i tots vàrem tenir una percepció molt diferent del temps. Al final, es va poder atendre tothom sense problemes". La doctora López reitera que "mentre vas atenent pacients no et recordes del temps. L'endemà mentalment repasses tot allò que has viscut i prens nota de totes aquelles coses que han anat bé i les que es podrien millorar en futures ocasions".

Font del document:

http://www.emporda.info/salut/2018/02/17/professionalitat-sobre-emocions/383588.html?utm_source=rss